

[Ib Nørlund.]

Hr. Erhard Jakobsen udtalte den for-
mening, at de titusinder, som i går demon-
strerede landet over imod EF, kom for at
undskylde sig. Han har ikke fattet meget af
sagerne. Jeg kan oplyse ham om, da han
ikke synes at vide det, at disse demonstre-
rende kom som anklagere imod EF og imod
EF-politikerne, fordi de føler sig bedragne
af en usandfærdig kampagne op til folke-
afstemningen og forbitrede over følgerne
af den politik, som er blevet virkeliggjort,
og hvis ikke det trænger ind hos hr. Erhard
Jakobsen, så må det vel nok blive værst for
ham selv.

Hr. Stetter afleverede også en serenade
til EFs pris, men det var, som om han ikke
havde opdaget, at EF vrider sig i en krise,
og at en af metoderne, som man forsøger
for at komme ud af den krise, er netop at
læsse byrderne fra de større lande inden for
EF over på de små partnere, som det hedder,
og deri ligger jo en meget væsentlig del af
alle vores problemer. Jeg vil ikke anbefale
hr. Stetter at fortsætte med de lovsange til
EF.

Men alle disse ting har jo heller ikke fået
regeringen og EF-politikerne til bare at
løfte en finger til forsvar for det, de selv
lovede at gå ind for i forbindelse med folke-
afstemningen. Derimod har navnlig regerin-
gen aktivt formidlet den snigende integra-
tion i EF, som bestandig foregår. Vi har
tidligere sagt, at vi ville gøre offentligheden
opmærksom på hvert skridt, der blev fore-
taget i den retning, og det vil vi også gøre
nu.

Det, som særlig interesserer regeringen
for øjeblikket, er åbenbart at handle imod
løfterne om, at EF kun skulle være et øko-
nomisk fællesskab, ikke et politisk. Jeg ved,
at det ikke var partiet venstres motiverin-
ger, men man ved også, at et flertal har
opfattet de betingelser, hvorunder folke-
afstemningen foregik, på den måde. Allige-
vel proklamerer statsministeren i åbnings-
talen, at medlemskabet af EF nu danner
grundlag for meget væsentlige dele af uden-
rigspolitikken, og det er ikke bare en erklæ-
ring, man kommer med her, men det er
også noget, man forfølger med ejendomme-
lige fremgangsmåder. I den forbindelse til-
trækker affæren med, at EF skulle repræ-
senteres med en observatør i FN's general-

forsamling, sig en opmærksomhed, som er
af principiel art, og som ikke alene angår
udenrigsministeren og ikke alene falder
inden for rammerne af den forespørgsels-
debat, som er annonceret. For observatør-
pladsen i FN er en politisk funktion, hvil-
ket også fremgår af, at den motiveres med,
at den arabiske union og tilsvarende inter-
nationale organisationer har sådanne plad-
ser.

Jeg skal ikke holde hånden over udenrigs-
ministeren, så meget mindre som han jo
aldrig svarer på, hvad jeg siger, men jeg
vil nok sige, at dette nye skridt, som er
foretaget her, ikke alene er et spørgsmål
om udenrigsministeren, men det er et spørgs-
mål om regeringens politik. Man har alle-
rede givet grønt lys i juli måned for dette
skridt, uden at det er blevet oplyst over for
folketinget eller dets repræsentanter. Da
det kom for en dag, viste det sig, at der ikke
var flertal for at foretage dette skridt med
Danmarks bistand. Det blev åbenbart over-
bragt til EF på den måde, at der var visse
partier, der var tossede her i landet, og det
måtte man bare lige være opmærksom på.
Men dette førte jo til, at der så direkte blev
konstateret et flertal imod dette skridt, og
på daværende tidspunkt lod regeringen,
som om folketinget så også havde indfly-
delse på, om det blev sådan eller ej. Fra
udenrigsministeriets side blev det i disse
dage gentagne gange meddelt, at det var
iværksat, at man over for FN ville have
afgørelsen udsat, og at man over for EF
ville appellere sagen til politisk behandling.

Ikke desto mindre kunne statsministeren
få dage efter — og her er det statsministe-
ren, det drejer sig om — meddele, at man
alligevel gik ind for dette skridt. Socialdemo-
krater og radikale mente sig stillet over for
en fuldbyrdet kendsgerning. Jeg respekterer
ikke det standpunkt, men den eneste moti-
ivering fra statsministerens side var, at det
nu blev betragtet som umuligt, at Danmark
gik imod. Senere har man frembragt en for-
klaring om, at det ligefrem stred mod Rom-
traktaten, hvis Danmark stemte imod. Det
vil altså sige så meget som, at man nu hæv-
der det standpunkt, at folketinget ikke har
indflydelse på, om Danmark kan stemme
ja eller nej dér. På den måde har man dre-
vet gæk med alle tingene her, og det kræver,
synes jeg, et svar på: hvad er der sket